

ERASMUS+ SZAKKÉPZÉSBEN TANULÓK RÖVID TÁVÚ MOBILITÁSA

2024

Projektszám: **2024-1-HU01-KA121-VET-000203875**

Szektor: szakképzés

Tevékenység típusa: Accredited projects for mobility of learners and staff in vocational education and training

Erasmus+ mobilitási azonosító: **2024-1-HU01-KA121-VET-000203875**

Résztvevő: Janovich Andrea

Intézmény: Miskolci Szakképzési Centrum Berzeviczy Gergely Technikum

Kurzus neve: 13-day-long ingternship mobility in Limassol, Cyprus in field of management

Fogadó szervezet: SHIPCON LIMASSOL LIMITED

A mobilitás helyszíne: Monastiriou 5, Limassol, 4007, Ciprus PIC: 986558774

Mobilitás időtartama: 2025.05.11. – 2025.05.23.

Ciprusi munkanapló

2025. május 11.

Vasárnap hajnalban fél négykor indultunk el a transzferrel a reptérre. Nagyon izgultam a reptéren való adminisztrációs procedúra miatt, mivel még nem repültem soha, de kellemesen csalódtam, mert minden gördülékenyen ment, csak úgy, mint a repülő út is. Miután megérkeztünk Páfoszba, a shipcon által küldött kisbusz felvitt minket az M. Moniatis nevű hotelba, ami miatt meglepődtünk, mert úgy tudtuk, hogy már az első naptól kezdve a Tasiana apartmanban fogunk élni, de kiderült, hogy csak szerdán fogunk átköltözni. Miután elfoglaltuk a szobáinkat, eldöntöttük, hogy elmegyünk enni és megnézzük a tengert. Annak ellenére, hogy a hotel nagyon jó volt, igencsak távol volt a tengertől, egy órás hosszú séta után beértünk a városba és elmentünk enni, majd mindenki szabadon szétnézhetett a városban. Nagyon meglepett az, hogy a szigeten ennyi kóbor macska van, ráadásul a legtöbb barátságos is. Hanna és én végig sétáltunk egy partszakaszon, ahol találtunk egy kis részt, az egyik oldalon „Tilos macskát etetni” felirattal, a másikon pedig engedélyezte a tábla, tehát az tele volt macska kajával. Mivel 9-re vissza kellett érnünk a szállásra és nagyon kellemes lett addigra az idő, hazagyalogoltunk. A hotelban megkaptuk az aznapi vacsoránkat, és Hannával kiültünk a teraszra elfogyasztani. Lefekvés előtt gyorsan összegeztük a családtagoknak az aznap történeteket, majd elmentünk aludni.

2025. május 12.

Hétfőn megreggeliztünk a hotelben és elkészültünk, hogy egy német diákkal, Emily-vel találkozzunk, de adódtak kisebb komplikációk, ezért a shipconunk, Patricia jött el hozzánk, és ismertette velünk a szigetet. Elmondta, hogy ha buszmenetrendet szeretnénk nézni, akkor a Moovit vagy a Cyprus bus nevezetű applikációkkal könnyebben kiigazodhatunk a buszokon, bár a ciprusi életvitel, amennyit én tapasztaltam, sokkal nyugodtabb, lassabb. A lassú tempó nem vonatkozik az utakon közlekedő járművekre. A mondatok, mint. "Don't worry, be happy." és a "No worries, it's Cyprus." eléggé gyorsan szállóigévé váltak, valahányszor az került szóba, hogy otthon mennyire más. Rávilágít arra, hogy mi magyarok sokkal szigorúbb munkamorállal és napirenddel rendelkezünk. Patricia továbbá egy kisebb ppt-s előadás formájában elmondta nekünk, a szabályokat, amik a szigeten való tartózkodásunk alatti időre vonatkoztak, mint például, mivel a kocsik fordítottan közlekednek, először jobbra nézünk majd balra, és csak ezután mehetünk át az úton úgy, hogy magabiztosan megállunk, a sofőrre nézünk és megvárjuk, hogy átengedjen abban az esetben, ha nincs a közelben lámpa vagy zebra. Továbbá, ezen a helyen a csótányok igen gyakoriak, tehát akik egy jó ideje itt élnek, teljesen természetesen kezelik őket. Legfontosabb szabályok közé tartozott az, hogy senki nem mehet sehová egyedül, valamint nem ugorhatunk a sziklákról be a tengerbe, és az erős hullámok miatt nem is úszhatunk a szikláknál tovább. Valamint ügyelnünk kell arra, hogy a lefolyókba semmilyen zsebkendő, papír ne kerüljön, nehogy dugulás legyen. A kis prezentáció után elmondta, hogy a csapat tagjai hol fognak dolgozni: hat embert osztottak be a Tasiana apartmanba, kettő embert egy konditerembe és négy embert, beleértve engem is a Moniatis hotelbe az adminisztrációs részre. A munkanaplónk mellett hétvégenként pénteken ki kell töltenünk angolul egy Log book-ot is, ami alátámasztja azt, hogy dolgoztunk. A megbeszélés után, akik a Tasiana-ban vagy Moniatis-ban dolgoztak beszéltek a munkáltatóval. Én Noémivel, Rékával és Eszterrel voltam egy csapatban, a mi munkáltatónk azt mondta, hogy másnap szerda reggel kilenc órakor menjünk a recepcióra és elmondja a fontos tudnivalókat. a nap többi részében kint voltunk a medencénél, majd mikor mindenki végzett a tennivalóval, bementünk a városba szétnézni. Megnéztük a kikötőt és sétálgattunk, majd taxival hazamentünk.

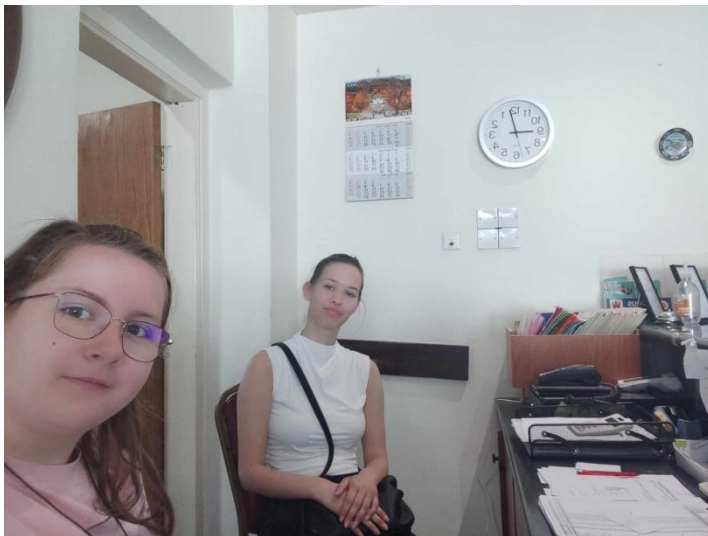
2025. május 13.

Kedden miután megreggeliztünk, Noémi, Réka, Eszter és én elmentünk a megbeszélésre, ahol elmondták azt, hogy két műszak van, a délelőtti 9 órától 1 óráig és a délutános 4 órától 8 óráig. Megengedték, hogy magunk döntsünk arról, hogy párban vagy egyedül és hogy melyik műszakban menjünk. A délelőtti műszakban általában az emberek becsekkolásához szükséges iratokat, mint például a nyugta, az ajtót nyitó kártya, vagy a személyes adatokkal kitöltendő nyomtatványok tartoznak. Elgyakoroltuk szerepjátékban a becsekkolást, azt hogy milyen információkat mondunk el a vendégnek, mint például, hogy az ablakok legyenek zárva ahhoz, hogy a légkondi működjön, mettől meddig lehet reggelizni és hol, és a szigorú kicsekkolási idő, ami 12 óra. Ezután megismertük a mi, egyben a hotel menedzserét, Marina Moniati-t is, aki gyakorlásképp adott nekünk pár bejelentkezéssel kapcsolatos nyomtatványt, hogy kitöltsük és megtanultuk, hogy a tartózkodás idejét mindig éjszakákban számoljuk. Továbbá, hogy egy éjszakát kiszámoljunk, a teljes összeget elosztottuk az éjszakák számával. Utána elmondták, hogy mi a feladat a délutáni műszakban. Mivel délig ki kell jelentkezni, ezért a délutános műszakban már csak a reggel előkészített bejelentkezéseket kellett intézni, ha valaki későn érne a szállásra. Miután mindent átbeszéltünk, mondta a felettesünk, hogy ennyit szeretett volna közölni velünk és holnap kezdhettünk. Én és Eszter jelentkezünk a délelőtti műszakba. A többiek még bent voltak a munkahelyükön, hogy tanuljanak, ezért megbeszéltük, hogy mi négyen és a tanárok fogunk egy buszt, és elindulunk az Óvárosba, és a többiek majd becsatlakoznak. Hanna és Fanni kicsivel később érkeztek, őket bevártuk és közben betévedtünk egy-két szuvenir boltba és fagyiztunk. Utána ellátogattunk a limassoli kastélyhoz ahol körbe néztünk a kertben, majd mindenki szabadon szétnézhetett, beülhetett enni. Ebéd után körbejártuk a várost, megnéztük megint a kikötőt, benéztünk pár botba, páran közülünk vettek gyümölcsöket, mint például mangót, ami meglepően édes volt. Én aznap fáradékonyabb voltam, ezért hamarabb hazamentem a csapat egy részével és lepihentem. Utána, miután mindenki hazaért, átjöttek Hannához és hozzám Lili és Eszti és beszélgettünk majd eltettük magunkat másnapra

2025. május 14.

Szerdán kilencre mentünk dolgozni Eszterrel, megtanultuk, hogy a gépen hogyan kell kicsekkolni a szobákat, elmondták, hogy a piros jelzés foglalt, a fehér pedig üres szobát jelez. Megmutatták, hogy mit kell tenni, ha egy második kártyát kérnek tőlünk a szobákhoz, olyan esetekben, mint például ha valaki véletlenül bezárta a szobába a kártyát, vagy nem érzékeli az ajtó a kártyakulcsot. A helyzetet viszont azon kívül, hogy ezeket meg kell tanulnunk és még nehézkesen ment, megnehezítette a tény, hogy a gépen minden görögül volt írva, de ezen sikerült túl lendülni úgy, hogy memorizáltuk azokat a gyakran használt gombokat, amiket mutattak nekünk. A munkafelosztás úgy történt, hogy mivel én kommunikatívabb vagyok, ezért én beszéltem a vendégekkel, és Eszter intézte a géppel kapcsolatos ügyeket, természetesen mindketten figyeltük, hogy dolgozik a másik. Épeket is készítettek rólunk, de ezt csakis azután, miután engedélyt adott rá a menedzserünk. A felettesünk tekintettel arra, hogy szerdán költöztünk át a Tasiana-ba, hamarabb elengedett minket aznap, hogy összepakoljunk. Amikor átértünk a másik hotelba, A többiek munkaadója fogadott minket, Sabrina, aki kiosztotta nekünk a szobakulcsokat, de akadtak kisebb megoldandó problémák, akiket szobacserékkel igyekeztek megoldani a tanárok és a shipconunk, Patricia. Végül úgy alakult, hogy Hanna, Lili, Eszter és én két cseh lánnyal kerültünk egy szobába, de este leültünk hatan beszélgetni és aranyosak mindketten. Beszélgettünk az idegennyelv tanulásról, továbbtanulásról, oktatásról, hogy mit várnak ettől a programtól. Hannának délután munkába kellett mennie Fannival, ezért Eszti, Lili és én elmentünk felfedezni a környéket, bejártunk boltokat, elmentünk enni, ahol összefutottunk a tanárainkkal és lementünk a partra, majd végül Hanna is csatlakozott hozzánk és együtt kiültünk este és hallgattuk a hullámokat. Hanna még egy kis kagylót is talált a vízben. Utána, hogy ne maradjunk olyan sokáig és ne zavarjuk a szobatársainkat, visszamentünk a szállásra és lepihentünk mi is.

2025. május 15.

Csütörtökön reggel 7 óra 57 perckor elindultunk Eszterrel a buszmegállóba, hogy időben beérjünk, de a buszunk egy olyan időben, amit nem értettük, hogy hogy kerülhetett oda, szóval elmentünk a következővel, de szerencsére jó időben érkezett meg, és beértünk időben a munkába. A felettesünk, Kiriakos megengedte, hogy a hotelben megreggelizzünk, mivel a saját apartmanunkban nem volt rá lehetőség a korai indulásunk miatt. Munkánk során több becsekkoláshoz szükséges iratot is elkészítettünk, valamint segítettünk a menedzserünknek árakat számolni úgy, hogy az összeírt összegeket összeadtuk, majd leellenőriztük, hogy jó-e a számításunk és megmutattuk neki a végösszeget. Elmondta nekünk, hogy a fiai anno a Semmelweis Egyetemen tanultak, és megkérdezte tőlünk, hogy mi pontosan merről érkeztünk és hol tanulunk. A napunk legmeglepőbb pillanata az volt, amikor egy nő 11-kor megérkezett és szobát kért tőlünk 3 órával a megengedett becsekkolási idő előtt. Végül, mivel szerencséje volt, sikerül egy már tiszta szobát kapniuk, viszont utána egy meglepő dolgot kért Kiriakostól, ugyanis elmagyarázta neki, hogy nagyon fáradt és nem érti a levelet, amit kapott a gyermeke iskolájától, ezért Kiriakos olvasta el és magyarázta el neki, hogy pontosan mi áll az emailben. Újszerű élmény volt ez nekünk Eszterrel, de ez is csak azt mutatja, hogy a felettesünk mennyire kedves és segítőkész. Munka után Liliékkel megint elmentünk ugyan abba az étterembe, a Thymari Grill&Saladba enni, majd eszünkbe jutott, hogy az egyik csapattársunknak, Leventének csütörtökön van a 18. születésnapja, ezért gyorsan vettünk 2 fagyasztott epres tortát és gyertyákat, majd megbeszéltük a többiekkel a fiúk szobaajtaja előtti találkozót és megünnepeltük őt. Utána mivel a szobatársaink hamarabb elmentek aludni mi is korábban visszajöttünk és elmentünk aludni.

2025. május 16

Pénteken mivel délutános voltam, tovább aludtam a szokásosnál, ezért fél kilenckor keltem fel, majd nekiálltam megírni a munkanaplómat. Precíz munkavégzést akartam, ezért ez a feladat egész délelőtt folyt. Liliék addig lementek a partra, és utána hoztak enni, majd utána meglátogattak minket a tanáraink, mivel nekik a pénteki nap volt az utolsó itt Cipruson. Amikor eljött az idő, Esztivel elindultunk a délutáni műszakba. Mivel az volt az első, nem tudtuk, mire számítsunk azon kívül, hogy lesz pár személy, aki kicsekkol. Egy kedves nő fogadott minket, Alexandra, ő vele töltöttük az egész műszakot. Nagyon kedves és kommunikatív finn személy, akivel nagyon gyorsan telt az idő. A délutáni műszakok csendesebbek, ezért megmutatta a becsekkolás folyamatát a számítógépen is, mivel eddig csak papíron intéztük, átvettük a mosás folyamatát, ami annyit tartalmaz, hogy a hotelben nincs mosoda, ezért máshova szállítják el és mossák ki, a mosást végző cég elküldi a ruhát és a számlát, majd a vendég kártyával vagy készpénzzel fizet és elviheti a ruháit. Kiriakos még csütörtökön megmutatta a POS terminál működését, de nem volt rá szükség ezen a napon, mert mindenki jobban preferálta a készpénzes fizetést. Ezen kívül segítenünk kellett egy vendégnek egy másik törölközőt keríteni, mert nem volt tisztában a szabállyal, miszerint a hotel törölközőit nem szabad a partra vinni. Alexandra elmagyarázta, hogy az öt csillagos szállodákban a strandokra, tengerpartokra külön törölközőt biztosítanak, de mivel ez egy három csillagos szálloda, ezt itt nem tudják biztosítani. Alexandra beleegyezésével készítettünk egy képet a műszakunk végén és utána hazamentünk. Este a többiek elmentek bulizni a városba, de én kimerült voltam szóval otthon maradtam pihenni.

2025. május 17.

Szombaton mivel hétvégenként nem kell dolgoznunk a hotelban, később keltem fel és úgy döntöttem, hogy kimosom a szennyes ruháimat, amiből szerencsére nem volt sok, ezért elég volt egy fél órás program. A szobánk erkélyéről behoztuk a legmelegebb szobába a szárítót és kitergettünk, közben Hanna elment a boltba, és vett sárkánygyümölcsöt, amit én régóta meg szerettem volna kóstolni, ezért kértem belőle. Őszintén szólva azon kívül, hogy nagyon puha volt egy kis édeskés beütéssel, különösebb íze nem volt számomra. Majd lementünk a 30-as busszal a partra, mivel annak ellenére, hogy a part közel van hozzánk, Hanna tudott egy jó helyet, ahova busszal jutottunk el a leghamarabb. Szerencsére a 30-as busz nagyon gyakran jár nem úgy, mint a 13-as. Miközben vártunk a buszra, egy taxis ajánlatokat tett, hogy elvisz minket 10, majd 5, aztán már csak 1 euróért, de mi rendre elutasítottuk az ajánlatát. Miután leértünk a partra, eljött az a pillanat, amire nagyon rég vártam, úsztunk egy jót a sós vízben. Elképesztő, milyen feltartó ereje van a víznek, csak felfekszünk a tetejére és hagyjuk, hogy ringasson. Építettünk homokvárakat, de olyan közel voltunk a vízhez, hogy egy nagyobb hullám rögtön elmosta. Utána kifelé mentünk a napra, ahol én elaludtam. Egy másfél óra után megéheztünk, ezért elmentünk a Thymari Grill&Saladba, már-már a törzshelyünkre, ahol már az eladó is nevet, amikor meglátja, hogy jövünk. Angolul mondtam neki, hogy: „Már biztos unja az arcomat, igaz?“, mire ő humorosan azt felelte, hogy „Igen.” Örülök, hogy az itt élő embereknek sokkal több az életkedvük és a pozitív kisugárzásuk. Ez nekem is erőt ad és feldobja a napomat. Miután ettünk, találkoztunk a parton Sidlovicsné tanárnővel és Erdélyiné tanárnővel, akik aznap érkeztek azzal a repülővel hozzánk, amivel Dajkáné tanárnő és Gombos tanárnő ment haza. Beszélgettünk arról, hogy kinek volt új élmény a repülés, a tanárok tanácsot adtak nekünk a munkanaplóval kapcsolatosan, és odaadtuk nekik a buszbérleteket, amikkel közlekedhetnek, továbbá elmagyaráztuk nekik a busz applikációk használatát, utána mindenki hazament és készült a másnapi utazásra Ayia Napaba.

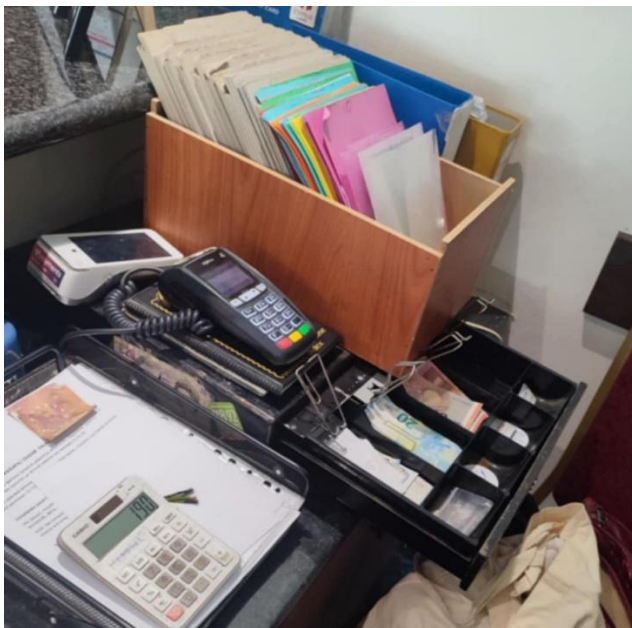
2025. május 18.

Vasárnap reggel 10 órakor indult a busz Ayia Napaba, ami körülbelül 1 órás lehetett, de én, mivel elaludtam, nem igazán láttam az útból sokat. Mikor odaértünk készítettünk pár képet, utána mindenki mehetett szétnézni, kikapcsolódni. Lili és Eszter elmentek képet készíteni, mi Hannával leraktuk a tanárok napágyaihoz a táskáinkat és fürödtünk a tengerben. Ezután átsétáltunk egy kisebb szigetre, ami egy homokösvény által volt összekötve a parttal, ahol tartózkodtunk. A homokösvényt a tenger hullámai mosták folyamatosan, megakadályozva, hogy átforrósodjon a homok. Jó sokáig elidőztünk a homokos, sziklás kis szigeten, ahonnan csodás volt a kilátás a gyönyörű kék tengerre. A nap folyamán miután még egyszer megmártóztunk, újra felmentünk a szigetre, de ezúttal én a fiúkkal Mátéval, Kristóffal, Levivel és Somával lemásztunk a sziget oldalába egy sziklás kis részre, ahol a víz alatt is volt egy sziklás körész, ahova le tudtunk mászni fotózkodni. Később elmentünk enni, ahol rengeteg nagyon jó zene szólt, igazi bulis hangulata volt a helynek. Ott realizáltuk, hogy nem is akarunk elmenni Ayia Napából, inkább maradtunk volna estig táncolni, és tovább. De mégiscsak visszaindultunk a buszhoz, még hamarabb is a megbeszélt időnél, mert még reggel megérkezésünkkel beírt a WhatsApp csoportba Patricia, hogy készüljünk el 4-re, mert elmegyünk Nissi Beach-re, a Szerellem Hídhöz és a tengeri barlangokhoz. Természetesen onnan is gyönyörű volt a kilátás, a tenger visszaverte a nap fénysugarait csillogó hatást kölcsönözve a tengernek. Ha alvásról volt szó, a hazai út sem maradhatott, ki de ezúttal az utas társam is szusszant egyet, tekintve, hogy nem csak engem fárasztott le a mai nap. Este muszáj volt megmosni a hajunkat, tekintve, hogy tele volt sóval, de ez garantáltan egy maradandó emlék lesz számunkra. Az estét egy imádkozó sáska látogatásával zártuk, tehát volt bennünk egy kis adrenalin, de az álom így is könnyen elnyomott minket.

2025. május 19.

Hétfő délelőtt megírtam a log book-ot, majd elkészültünk Eszterrel a munkába. Ahogy haladunk előre az időben, úgy jöttünk egyre jobban bele a buszozásba. Már nem késtek annyit, tudtuk az applikációt használni, tudtuk a megállók helyeit és egyre magabiztosabban mozgottunk az új környezetünkben, ezért nem meglepő, ha azt mondom, hogy pontos időben értünk be a munkahelyre Alexandrahoz. Mivel a délutános műszakban nem sok minden történik általában, azzal ütöttük el az időt, hogy Alexandraval beszélgettünk tradicionális ételekről, szokásokról, mindenről, ami esetleg különbözik a nemzetiségeink közt. Aznap viszont részünk lehetett egy pénzügyes tevékenységben is, mivel élesben is használhattuk a POS-terminált. A gyakorlatban követtük az elméleti leírásokat; bekapcsoltuk, beírtuk az összeget, a vendég odaérintette a kártyáját, majd beírta a PIN-kódját és az első blokk a miénk, a második pedig a vendég tulajdonába került. Továbbá megmutatták nekünk, hogy hol tárolják a készpénzt, azon belül az érméket, mivel észrevettem, hogy a pénztárban, amit csak kulccsal lehet kinyitni, nem tartanak értéket. Azoknak egy külön tárolója van, érték és méret szerint átláthatóan csoportosítva. Ez a megoldás sokkal jobban tetszett, mintha csak szimplán egybe lenne tárolva mind, ami lehetetlenné tenné az érmék pontos mennyiségének, értékének nyilvántartását. Miután hazaértünk, páran közülünk úgy döntöttek, hogy este elmennek egy szórakozó helyre, a többiek pedig otthon maradtak egy embernek a szobájában. Én az otthonmaradók csoportját erősítettem, ahol beszélgettünk sokáig és megvártuk a többieket, hogy hazaérjenek épségben. Mivel hétfő este volt, nem a legmegfelelőbb alkalom esti kiruccanásra, mert holnap újra dolgozni kell, ezért viszonylag mindenki korán hazaért és így együtt beszélgettünk tovább, majd mindenki visszazárlingózott a szobájába aludni.

2025. május 20.

A keddi délelőtti műszakban elkészítettünk 10 bejelentkezésre váró kártyát és a hozzájuk tartozó nyomtatványokat, majd a feletteseink tekintettel arra, hogy Omodos falujába mentünk kirándulni, elengedtek minket korábban. Az Omodosba tartó buszúton velünk tartott egy német nemzetiségű turistacsoport is, valamint egy túravezető is, ki a buszúton végig Limassolról mesélt. Mikor odaértünk a faluba, megbeszéltük, hogy háromnegyed négykor találkozunk és tovább megyünk egy borkóstolásra. Omodosban megcsodáltuk az ott található templomot, majd elmentünk körül nézni, szuvenírek után kutatni, de sajnos nem volt semmi, ami igazán megfogott volna. Tovább mentünk a busszal, majd pár perc múlva meg is érkeztünk a borkóstolásra, ahol mindenből egy keveset adva elmagyarázták, hogyan készítik, hogyan kell megkóstolni, ízlelgetni. Természetesen mindenki nagykorú volt a csoportunkban. A borok mivel szárazok voltak nekem nem nyerték el a tetszésemet, de a pisztácia ízű likőr annál inkább az édeskés íze miatt. Gyönyörű látvány nyílt a hegyekre, egyértelmű volt, hogy a fénykép és videó készítés nem maradhatott el. Sajnos a program tempója feszített volt, nem volt sok időnk sem a nyugodt, hangulatos faluban, sem ezen a csodás helyen maradni, ezért indultunk is haza. A busz a mi csoportunkat vitte el először a szállásra. Délután Mátéval elmentünk enni a Dumpling Bar-ba, mivel már az első napokban kinéztük magunknak a helyet, majd lementünk a partra sétálni. Hallgattuk a tenger hullámain, számoltuk a cicákat, mivel ezen a szigeten rengeteg van s még egy rákot is találtunk, de gyorsan odébb állt. Illetve bemászott egy nagyobb kő alá, ahonnan elsodorták a hullámok. Sosem gondoltam volna, hogy a víz hangja ilyen megnyugtató tud lenni, és nagyon hangulatos is.

2025. május 21.

Szerdán a munkában úgy döntöttünk, hogy képet készíttünk Kiriakossal és a hotel menedzserével Marinaval, hogy meg legyen emléke. A munkánk során megtudtuk Alexandratól, hogy Cipruson a névnap fontosabb, mint a születésnap, mivel a sziget nagyon vallásos, és a nevek a bibliából vannak, ezért a névnap fontossági sorrendben előrébb vannak. A napunk folyamán összeszámoltuk, hogy mennyi érme és bankjegy van a kasszában, valamint megcsináltuk ismét a szokásos bejelentkezéshez szükséges nyomtatványokat, és mivel Eszter és a tanárnőék, valamint még két csapattársunk Páfoszba mentek kirándulni, hamarabb elengedtek. Én nekem más terveim voltak, mégpedig az, hogy szuvenírt vásároljak, ezért elmentünk óvárosba és elkezdettünk kutatni pofás kis hűtőmágneseket, sálakat, tükröket és egyéb potenciális ajándék után. Mivel a szuvenír boltban 40 eurón túl vásároltam, ajándékba adtak egy szappant és egy hamutartót. Még nem tudom, hogy a másikat kinek ajándékozom, de idővel meg lesz mindennek a helye. Ezután beugrottam egy ruhaboltba, ahol nagyon kedvesek voltak az eladók. Valahányszor felpróbáltam egy ruhát, vagy megdicsérték, vagy elmondták véleményüket arról, hogy esetleg próbáljak kisebbet, más színben, más fazonút és természetesen a bevétel reménye miatt is nagyon kedvesek voltak. Emiatt nagyon igyekeztem kritikusan és szigorúan gondolkodni, hogy ne essek túlzásba. Úgy gondolom, hogy mivel a három ruhadarabom kettő le volt akciózva, félig sikerrel jártam. Ezután felpattantam a 30-as buszra, ami egyenesen hazavitt és az apartmanban végig néztem minden szuvenírt, és már akkor azon kezdtem el agyalni, hogy mindezt hogyan fogom elhelyezni a bőröndben. Igazából már aznap elkezdtem bepakolni a bőröndbe, hogy ne az utolsó utáni pillanatban kapkodjak és Cipruson hagyjak valamit. Az én kalandom után, mivel Hannát hamarabb elengedték, elmentünk vacsorázni oda, ahol az utazásunk első napjaiban voltunk még a Thymari előtt, a kikötőhöz közel. Vacsora után még kiültünk a stégek egyikére beszélgetni, utána haza buszoztunk.

2025. május 22.

Csütörtökön a délutáni műszak előtt Mátéval elmenünk az óvárosba, hogy ő is megvehesse a családjának az ajándékokat, majd beültünk egy kávézóba, ahol szintúgy nyüzsögtek a macskák. Volt, amelyik a könyvespolcon aludt, egy másik ételért dörgölőzött a lábunkhoz. Ezután kifelé mentünk a partra pihenni, és pont az utolsó napon kicsit megkapott a nap, ezért úgy döntöttünk, hogy hazamegyünk. Így is készülnöm kellett a munkába. Aznap egy számunkra új portás fogadott minket, Kallis, akivel beszélgettünk az unokáiról, arról, hogy nyáron mennyire meleg van Cipruson és még sok másról. Munka után a délutánunk beleértve az esténket is, kicsit kaotikusan alakult, ugyanis, miközben mi munkában voltunk, a többiek, a tanárokkal együtt találkoztak a Tasianaban Patriciaval és kiosztották az okleveleket, amiket fényképekkel is kiegészítettek. Minket Eszterrel ez rosszul érintett, mivel kihagyva éreztük magunkat, és azon a véleményen voltunk, hogy egy jobb szervezéssel, előre tervezéssel elkerülhető lett volna ez a kellemetlenség, ezért miután túllendültünk az érzéseinket, cselekedtünk. Megbeszéltük Patriciaval, hogy este 9-kor visszajön az okleveleinkkel a Tasianaba és velünk is készít egy képet, amihez ragaszkodtunk, ha már a csoportképről lemaradtunk. Negyed 10-kor beírtam a csoportba, hogy jelezze nekünk mikor ér vissza az apartmanba, de nem érkezett válasz. Lementünk a portára, ahol az akkor ügyeletes felhívta őt, de nem vette fel Patricia. Utána vártunk egy kicsit még, beszélünk Sidlovicsné tanárnővel, aki minden tőle telhetőt megtett, hogy felvidítson, de fáradtan és idegesen már nem tudtunk pozitívan gondolkodni. Ezután negyed 11-kor felhívtuk Patriciát, megkérdeztük merre jár, ő pedig feltette nekünk a kérdést, hogy ragaszkodunk-e a képhez vele, amire igennel feleltünk. 10 perc múlva megérkezett, én őt nem láttam fáradtnak, egészen mosolygós kedvében volt, de elmondta nekünk, hogy elfelejtette, hogy mi mit beszélünk meg, ezért ő már az ágyban volt. Emiatt kavaroztak bennem az érzelmek, a megkönnyebbülés, hogy nem haragszik ránk, meglepettség amiért még egészen energetikus és jókedélyű volt, kevés harag, amiért elfelejtkezett rólunk és kicsi büntudat, mivel előre is gondolhattuk volna, hogy a feledékenysége miatt késik, ugyanis még a legelső személyes megbeszélésünk elején közölte velünk, hogy feledékeny. De ezen a kellemetlenségen túllendülve elkészítettük a képeket, megköszöntük az együttműködését és bocsánatot kértünk a késői zavarásért, utána siettünk vissza a szobánkba, hogy összepakolhassuk teljesen a bőröndünket.

2025. május 23.

Csütörtökről péntekre a korai indulás miatt semmit nem aludtam, mivel nem láttam értelmét és az utolsó simításokat végeztem mind a magyar, mind az angol munkanaplót illetően.